FRUMUŞEL CU STEAUA'N FRUNTE

— Povestire pentru copii şi tineret —

de MARIA SOREL

1). DESPRE FRUMUŞEL ŞI DESPRE FLOAREA SĂNĂTĂŢII

Când începe povestea de faţă, Frumuşel împlinise vârsta de douăzeci de ani. Era deci un flăcău în toată puterea cuvântului, ba chiar un flăcău pe cât de voinic la trup, pe atâta de curajos şi isteţ la minte. Rar îi găseai perechea, mai cu seamă în ce priveşte curajul şi isteţimea de minte. Nu ştia ce este frica şi pricepea lucruri pentru care oameni bătrâni ar fi trebuit să-şi bată mult capul.

Pe lângă aceste însuşiri, avea o înfăţişare ce-i făcea pe mulţi, care îl vedeau, să zică: „Frumuşel este fără doar şi poate un fiu al zânelor".

Tocmai pentrucă era aşa de chipeş, avea ochii aşa de strălucitori, părul aşa de negru şi buclat, pielea albă şi mâinile fine şi delicate, i se dăduse porecla de „Frumuşel", poreclă ce a făcut să i se uite numele său adevărat. Numele său adevărat era Mircea, însă, încă de când era copil mic, i s'a zis Frumuşel şi Frumuşel a rămas pentru toată lumea.

La această poreclă, soră-sa Ileana a adăugat cuvintele: „cu steaua 'n frunte". De ce? Vom vedea ceva mai încolo. Deocamdată spunem că, treptat, treptat, şi aceste cuvinte au făcut parte din numele lui, aşa că începuse să i se spună de obiceiu: „Frumuşel cu steaua 'n frunte". Noi însă, pentru a fi mai scurţi, ne vom mulţumi să-i spunem numai „Frumuşel". Cât despre numele Mircea, de acest nume nu va fi vorba decât abia la sfârşitul povestirei.

Frumuşel nu era din neam de oameni bogaţi. Dimpotrivă. Locuind într'o căsuţă dela marginea unei păduri, tatăl său Stroe Ghimpea îşi câştiga pâinea pentru el şi ai săi tăind lemne şi muncind din greu de dimineaţă până seara târziu.

De asemenea, Frumuşel nu era un copil unic la părinţi. Am pomenit mai sus de soră-sa Ileana. Adăugăm că avea doi fraţi cu câţiva ani mai mici decât el. Munceau şi aceştia, precum muncea şi Frumuşel, ca să dea bătrânului lor tată o mână de ajutor.

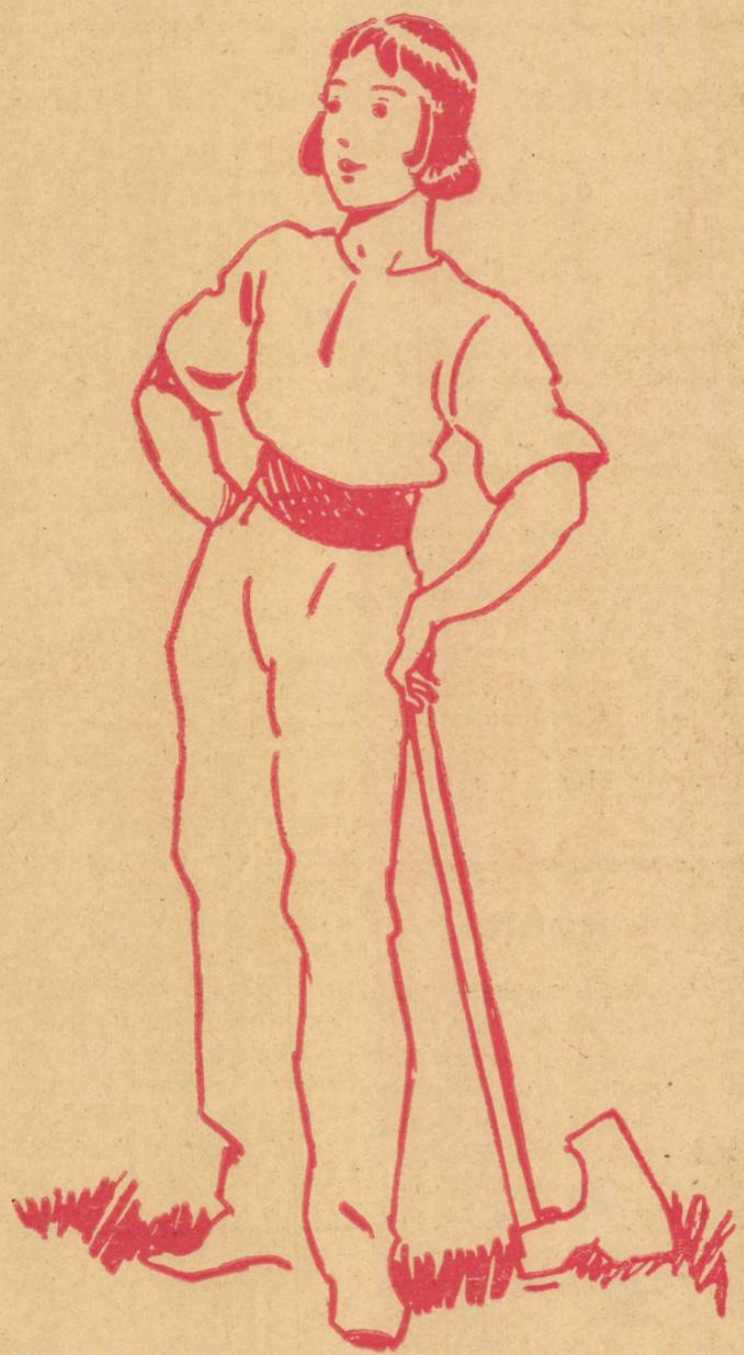

Totuşi, nu ştiu cum se face, că pe când fraţii săi aveau mâinile scorojite şi faţa arsă de soare, mâinile lui Frumuşel erau mereu fine şi delicate, ca şi cum n'ar fi făcut nicio muncă, tot aşa cum chipul său îşi păstra toată albeaţa şi frăgezimea.

„Dacă e un fiu al zânelor!" ziceau oamenii, care îl vedeau. Insă soră-sa Ileana avea obiceiul să-i zică: „Frumuşele, tu eşti cu steaua'n frunte".

Râzând, Frumuşel îşi ducea mâna la frunte, se pipăia, apoi răspundea în glumă: „Unde vezi steaua, surioară? Eu unul nu simt nicio urmă de stea, ci numai un pic de sudoare".

Dar Ileana nu se lăsa de vorba ei. „Eşti cu steaua'n frunte, zicea ea din nou. Tu nu eşti făcut să stai în cocioaba noastră dela pădure şi să tai toată ziua lemne. Tu trebuie să ajungi om mare, un voevod vestit sau, poate, şi mai mult

— Poate, şi împărat", răspundea el râzând, apoi adăuga: „Până atunci, fii bună şi dă-mi toporul să merg şi să taiu lemne. Mi-am însemnat de ieri câţiva stejari, pe care trebue să-i dobor astăzi".

Vedem, prin urmare, că spusele sorei sale despre cum este şi ceea ce ar fi să ajungă, nu-l făceau pe Frumuşel să uite că e fiul unui tăietor de lemne şi nu-l împiedecau să muncească alături de tatăl său şi de fraţii săi. Frumuşel nu era băiat, care să se creadă grozav, adică mai altfel decât fraţii săi şi decât ceilalţi tineri de vârsta sa.

Dar iată că un necaz mare s'a abătut asupra lor. Soţia lui Stroe, deci mama lui Frumuşel şi a celorlalţi copii a căzut greu bolnavă. Ii mergea zi de zi mai rău. Se stingea văzând cu ochii.

Insă într'o noapte, bolnava avu un vis ciudat. I se arătă mamă-sa, femeie care murise de mai mulţi ani, şi îi zise: „Dacă vrei să te faci bine, trimite pe Frumuşel să-ţi aducă flori din floarea sănătăţii. Aceste flori cresc aproape de Fântâna lacrimilor". care este în poiana din „Pădurea zânelor". Dacă bei de câteva ori apa, în care vei fierbe florile, să ştii că te vei vindeca de boala ce ai".

A doua zi dimineaţa, bolnava stătu mult pe gânduri, dacă este sau nu este bine să spună lui Frumuşel ceea ce visase. Auzise şi ea de Fântâna lacrimilor, dar mai aflase că este departe şi că în Pădurea zânelor din jurul poienei, în care curgea fântâna, sunt multe fiare sălbatice, ca: lupi, urşi, mistreţi.

„Cum să-mi trimit copilul şi să-l arunc într'o primejdie aşa de mare?" îşi zicea ea cu inima de mamă iubitoare. Hotărî deci ca despre vis, să nu-i spună nimic. Dar în noaptea următoare, mamă-sa i se arătă din nou şi o certă că nu trimisese pe Frumuşel după florile dătătoare de sănătate; „să ştii, îi mai zise, că lui Frumuşel nu i se va întâmpla nimic, dar că tu vei muri, dacă nu faci